

En Sörgelig

Klage=Tiise,

Over

Bergens Byes

Zammerlige og ynkelige

Ødeleggelse,

Som skede ved en uformodentlig
hastig Ildbrand, Aar 1702. den
hvoraf den hele Stad henfaldt
i Aske.

Sörgelig eftertenkt

af

Peder Daß.

Under den Melodie:

Gud trøste dig, arme Jerusalems Stad, &c.

Trykt i dette Aar,

1702. Peder Daß

75059554

I.

Sin yndige Bergen, du deylige
Ravnkundig blant Stæder i Nor-

den, den grumme
Hvor vassig har Jlden, den

Dig kasted næsgrues til Jorden?
Hvor heilig forgif

Din Skabning og Skif?
Alttingest forstyrret er vorden.

2.

Du var som en Tomfrue, hver bey-
lede til,
Udlændiske Elibe dig søgte;
Com-

Commerciens stod i det høyeste Spil,
Du bar et berømmeligt Rygte;
Den seylende Stavn
Inddrog i din Havn
Med gyldene Bimler og Lygte.

3.

Du lignede Tyrus i Handel og Brug,
Dig Frankrig og Holland vel kiente,
Fra Polen og Pomeren bragte du Rug
Fra Siceland du Maltet lod hente,
Nordlandene drog
Dig Fiske med Krog,
Og Grønland gav Traeni Rente.

4.

Sanct Hybes i Spanien skaffed dig
Salt,
Og Lissabon gjorde det samme,
Til Revel og Riga din Reysse henfalddt,
Din Hør og din Hamp at anamme,
Det faldt da saa let,
Du patted dig mæt,
Som Barnet, der patter sin Amme.

5. Fra

5.
Fra Tydland og Holsteen Getreyde
fremkom,
Bel hundrede Skuder en Uge,
Pak-Husene fyldtes, i mens der var
Num,
Man maatte Sandvigen og bruge
Fra Laaland og Sydn
Kom Erter og Gryn,
Dg Miod for de lekkere Buge:

6.
Contoret fra Bremen og Hamborg
forstrev
Beqvemmelig Vare og gode,
Med Vare Nordfarer sin Handel
der drev,
Negotien blomstred' og groede;
Alltingest stod smukt,
Din Lykke bar Frugt,
Din' Jodder i Fedme du toede.

7.
Din' Spansk-Farer komme for Ber,
giske Bog
Med hele Cartouer og halve,
Naar

Naar deres Udreeder mod dennem
uddrog,
Da fyrtes og gaves der Salve,
Med Spil og med Fryd,
Med klingende Lyd,
Din Ungdom de sprunge som Kalve.

8.
GUD kastede Perler og Guld i dit
Skiod,
Dg lod dig fra Fattigdom redde,
Du sued den Melf, som med Honning
omflod,
Dg torde med Lykken vel vedde;
Saa herlig du stod,
Som Jordan den Flod,
Løb over til alle sin' Bredde.

9.
Søefarten forogtes og daglig tog til,
Tre hundrede Skibe man regned;
Som Lykken stod best favorabel i
Spil,
Dg alting sig glædelig tegned,
Da

Da vendes det Blad,
Den denlige Stad
Blev gandske forflaamet og blegnet.

10.

Den Dag da man ventede den klare-
ste Soel,

Rom alle Formorkelses Skyer,
Vor Glæde faldt gandske baglendes
af Stoel,

Bortramte, som Fuglene flyer,

Før man det gab Aigt,

Blev Staden ombragt,

En Ziir for omliggende Byer.

11.

Vor yndige Jomfrue blev tagen med
Bald,

En Nytter den Skandse forkarbed:
Men spør du, hvad forde den Nytter
i Skiold?

En Hest, som var rødebrun farved,

Han napped din Krands,

Du tabte din Glands,

Han roved, hvad Jomfruen arbed.

12. Gud

12

Gud naade dig, usle forfrenkede Moe,
Du faldt i Tyranniske Hænder,
Du fegted for Eren, men maatte dog
døe,

Thi sørger din' Venner og Fren-
der,

De græde din Død,

Gud hielp dem af Nød,

Guds høyre Haand alting for-
vender.

13

Din' Frender for din skyld vel hoved
sit Liv,

Og vilde det yderste friste:

Men Nytt'ren var ubarmhiertig og
stiv,

Han skiendte dig før du det vidste,

Din yndig Gestalt

Omkom med Gevalt,

Din Overmand tog dig med Liste.

14

O Jomfru! du falt i din feyerste Flor,
Du fegted for Brylluppet skeede,

Man

Man holdte din Jordefærd her udi
Nord,
Med Sorrig og Saarer hiin hede,
Man fulgte dit Liig
Til Graven med Skriig,
Saa mange som vare tilstede.

15.

De holdte din sidste Begravelses Dag
Den nittende Maj bedrøvet,
Hver hylede og sukede, som Jephthah
sin Sag,
Der hand blev sin Daatter berøvet,
Din Grav var bereed,
Du lagdes der need,
Man takte dit Hoved i Støvet.

16.

I Majo du døde med May og med
Lob,
Den Dag blev din Venner forbø-
den,
I steden for May, en Sæk fuld af
Støb
Da giordes langt mere fornøden,
Din

Din Skade gif ind
I Hierte og Sind,
Og følger vel mange til Døden.

17.

Da Liget var jordet, man skulde gaae
hiem,
Der fandtes en Huus eller Knude;
Thi maatte der mangen uskyldige Lem
Paa Gaden da ligge der ude;
Her var en det Straae,
Alt helde sig paa,
Man tog sig da Steene til Pude.

18.

Grav-Pllet blev skienket alt runden
omkring,
Det smagte saa salt som en Luge,
Saa mange som drak, blev fuld udaf
Sting,
Det Hoved dem gjorde den Plage,
I steden for Miød
De Saare udflød,
O hvilke bedrøvelig Dage!

19. D

19.

O Hærrer! hvi løst du saa bitter en
Drank

Iffientes i Bennernes Skaale,
Skal de det uddrikke, da blive de
frank,

Du veedst jo, de fand det en taale;

Det falder for suurt

At drikke Malurt,

Dg Galde i Kande-tal maale.

20.

O Zomfru! jeg vil dig til sidste Balet
En Sang til Amindelse skrive,
Du var mod min' Benner og Frender
discret,

Det Eftersagn vil jeg dig give,

Du laante dem Huus,

Dg tænkte dem Lius,

Forsørged dem vel her i Live.

21.

Saa længe du levede, var alle dig fier,
Din Prægtighed alle Mand priste,
Hvorfore vi dobbelte Sorrig nu bær,
At vi dig saa hastig forliste;

En

En saadan en Møe
En værd var at døe,
Der alle saa rigelig spiste.

22.

Jeg var hos dig i min' fremværende
Aar,

Dg gif blant din Ungdom i Stole,
En Moder for mig og for andre du
var,

Jeg sled paa din' Gader min' Saalet;

Min Søn blev i Liig

Begrabet i dig,

Han ligger der inden din' Stole.

23.

Blant Stæder i Norden var ingen
dig liig,

Du stod som den prægtigste Dame,
Dg hvilken som andet vil sige om dig,
Han burde sig billigen skamme:

Hvert Skib og hver Havn

Berømmer dit Navn,

Dg Biergene sige det samme.

24. Hav

24.
Hav Tak, for du teede din' Præster
Hav Tak, for du gjorde dem Vre,
Leviten hos dig vederfartes en Spot,
Som mange de giøre, desverre!
Hav tak, for du var
Saa lydigt et Faar,
Dg fuldte Prædikernes Lære.

25.
Hav tak, for du kyste den talende
Mund,
Som Saligheds Bæne forfremmer,
Hav Tak, for du var mod de Fattige
rund,
Hav Tak for din' Hospitals Lemmer,
Nu savne de dig,
Hver sukker for sig,
Slig Moder de aldrig forglemmer.

26.
I middelste Majo, naar Blomster
fremgaaer,
Da skede den brændend' Ulykke,
Der

Der Vaaren begyntes, falbt Høsten
dig paa,
Dg Sorgen mon Blæden forrykke,
Almægtige GUD,
Hvo grandse Land ud
Din' Domme og underlig' Stykke.

27.
Den Aften, paa hvilken man jorde
det Lüg,
Kand Folket en lettelig glemme,
Du fuldtes til Graven af Fattig og
Alig,
Der hørt en ynkelig Stemme,
Der hyled og skreeg,
Hver gusten og bleeg,
At Steenene maatte sig gremme.

28.
En Fredag stod Jesus mod Døden
i Krig,
En Fredag stod Bergen i Lue,
Langfredag for hannem, Erangfre-
dag for dig,
Men hvad er nu her til at grue,
See,

See, Døden gav Flugt,
Dg Luen er slukt,
GUD kand vore Fiender vel kue.

29.

Ligg-Lerten, som over dig giordes
behov,
Den findes i Mose-Bog skreven,
Der staaer, at vor Herre selv Moses
begrov,
Saa er med dit Legem og bleven,
Med Hast han dig gav
En uforhaab't Grav,
Guds Hænder har Verket bedreven.

30.

Man sang dig til Graven, men Saa-
gen var den:
Gud trøste, Gud bedre, Gud naade,
I Dynd og Moradser man pudded
dig hen,
Alt paa en Misdæderes Naade,
Net ligesom den,
Sit Liv og sit Lem
Forvirket har uden al Naade.

31. Om

31.

Om Morgenen var du som Svanen
saa hvid,
Om Aftenen sorter end Rabne,
Din Farve forsvandt i saa hastig en
en Tid,
Den kunde saa lidet dig gavne,
Din Fiende var rask,
Med Hiss og med Hass,
Du maatte Forkrænkelse favne.

32.

Ligg-Skiorten kom en under Traa el-
ler Raal,
De Piger fik andet at giøre,
Der kom paa Ligg-Kisten en Hovel
og Staal,
Ihi Snedkeren rømte paa Døre,
Hver skjøttede sig,
Ihi maatte det Ligg
Henslenges i Dynd og Uføre.

33.

Men blev end dit Legem til Pulver
ombendt,
Uryggelig staaer dog dit Rygte,
Den

Den Rytter, der fik dine Skandser
berendt,
Skal engang sig selv berømt,
Din Spire foer hen,
Dit Navn staaer igien,
Det en har Forandring at frygte.

34.

Saa længe som Jorden urørlig be-
staaer,
Saa staaer dit berømmelig Minde,
Naar Bierge forsvinder og Klipper
forgaaer,
Da skal først dit Rygte forsvinde;
Far, Bergen, far vel,
Glad glæde hver Siel,
Som lever og bygger der inde.

Anvers Nijssen 1702